

INTERVJU

Predstava „Hipermezija“ izvedena na Velikoj sceni CNP-a



SELMA SPAHIĆ

Osam sudbina kao jedna

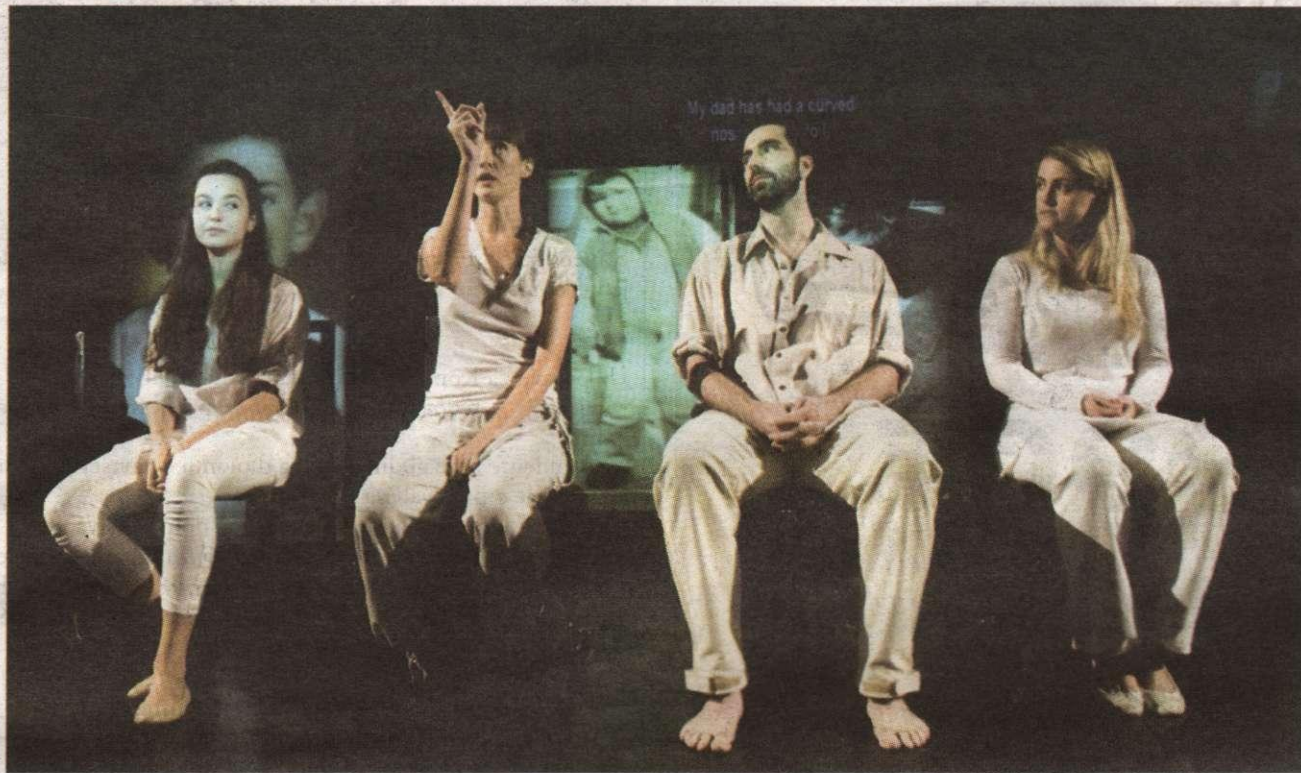
Trudili smo se i da izbjegnemo narcisoidnost. Jer u jednom trenutku se postavlja pitanje zašto bi jedna priča bila važnija od druge i zašto ja to gledam... Veoma je važno da progovaramo o stvarima koje su se dešavale

Predstava "Hipermezija" u režiji **Selme Spahić**, izvedena je preksinoć u Crnogorskom narodnom pozorištu. Radi se o projektu koji su producirali "Hartefact Fund" i BITEF teatar, u saradnji sa Koalicijom za REKOM. Predstava je rađena u formi dokumentarističkog i angažovanog pozorišta. Osam mladih glumaca kroz glumačku igru govore svoje lične priče, među kojima su neke izuzetno potresne. Glumci zapravo glume sopstvene živote iz vremena koje je iza nas i kako je to vrijeme uticalo na njih.

U predstavi igraju **Ermin Bravo, Jelena Čuruvija-Đurica, Maja Izetbegović, Tamara Krcunović, Damir Kustura, Sanin Milavić, Milica Stefanović i Alban Ukaj**. Dramaturzi predstave su **Nataša Govedarica i Filip Vujošević**, scenografiju i kostimografiju potpisuje **Sanja Džeba**, saradnik na scenografiji i kostimu je **Emina Kujundžić**, scenski pokret potpisuje **Dalija Aćin**, muziku **Draško Adžić**.

Po kojem ste ključu uvezivali lične priče glumaca da sačinite predstavu?

Kada smo krenuli da radimo predstavu, imali smo oko 150 scena. Bilo je užasno teško svesti to na tridesetak scena,



Važno je govoriti o onome što se dešavalo: "Hipermezija"

na način da spojevi imaju logično rješenje, kojim se do- smisla zapravo. Ja sam negdje znala da možemo napraviti li- niju života, tako što ćemo pra- titi priču glumaca od djetinj- stva do danas. To je bilo jedno

logično rješenje, kojim se do- bila neka nit. Takođe na taj način smo pokušali da is- pričamo priču o odrastanju na ovim prostorima. Njih je os- moro na sceni, a izgleda kao

da se dogodilo jednoj osobi. Nikoga nije zaobišlo ono što se događalo kod nas. Bilo mi je bitno da uspostavam kontra- punkte između scena. Tama- kad ustanovite mišljenje o ne- kome i nećemo, dobijete dru- gu stranu priče za koju u tom trenutku imam sasvim drugu vrstu problema, što donosi ne- ku šarolikost u predstavi.

i cio svijet je naopak. A pa- ralelno vidimo scenu u kojoj su to najbližnji roditelji koje možete da zamislite. Materijal je vrlo osjetljiv i na granici je da postane patetičan, prema čemu bi se mogla stvoriti od- bojnost. Zbog toga sam se tru- dila da ima optimizma i hu- mora, da bi se dogodio otklon od svega.

Imate zanimljiva rediteljska rješenja, pogotovo u scenama koje govore o djetinjstvu pojedinih glumaca, a koje su kontraplan onoga što vidimo...

Nekoliko scena je tako ri- ješeno. Imamo recimo dne- vnik koji je pisala glumica kada je imala 13 godina, u kojem navodi koliko beskrajno mrzi svoje roditelje, zato što je zlo- stavljalju, što se uopšte ne dešava, već je ona tinejdžerka

Dokumentaristički pristup teatru je jedan od najangažovanijih pristupa trenutno. Kakvo je vaše mišljenje o tome?

Trudili smo se da ne ulazimo u granice psihoterapije, a nužno ima elemente toga. Ra- di se o određenim psihološkim granama koje se bave sličnim stvarima. Trudili smo se da ne ulazimo previše u sve to, i da se ne čini da smo mi svi tu da bi sebe izlilježili. Trudili smo se

i da izbjegnemo narcisoidno- st. Jer u jednom trenutku se postavlja pitanje zašto bi je- dna priča bila važnija od dru- ge i zašto ja to gledam. Ali ova predstava ima neke kvalitete za koje mislim da pozorište prosto mora da ima. Upravo mislim na angažovanost. Ve- oma je važno da progovaramo o stvarima koje su se dešavale. Koliko je efikasno, na publici je da odredi. Publika može da ima potpuni otklon i da joj to bude neprihvatljivo, ili da sa ovim vrlo jasno komunicira.

Kako vidite angažovanu umjetnost na našim prostorima?

Ovdje, angažovana umjet- nost mislim da je nužna. Po- litičko pozorište je stvar stara najmanje stotinu godina i negdje je doživjela svoj procvat 30-tih godina prošlog vi- jeka. Ne znači da se ono što je istraženo i prevaziđeno neće u nekoj novoj formi vratiti, ali ovdje ima nešto važnije od sa- mog pozorišta. Baviti se izvan konteksta takvim društvom, koje nudi do te mjere važne teme kojima se niko ne bavi, veoma je važno. To su priče o ljudskim pravima, pravima manjina, suočavanje sa prošlošću... Gdje god se okre- nete imate probleme i s ob- zirirom na to da se ovim ljudi nedovoljno bave, možda ne tako direktno i ne masovno, čini se važnim da pozorište učestvuje u toj društvenoj mi- siji, istakla je Spahić.

Kako stoji u katalogu za predstavu, "hipermezija" je pojačana sposobnost pamćenja određenih do- gađaja. Pojačana sposobnost pamćenja je najčešće pove- zana sa afektivno obojenim stanjima (izrazito ugodna ili neugodna iskustva). U životu često želimo da zaboravimo neke neugodne situacije iz svojih života, ali nam to otežavaju intenzivne emocije koje prate naša sjećanja...
D. TRIPKOVIĆ

INTIMNA istorija

Rediteljka je o predstavi zapisala da se radi o "intimnoj istoriji".

"Mene je upravo to zanimalo. Ona je za osam ljudi koje gledamo na sceni nužno obilježena ekstremnim društveno-poli- tičkim okolnostima. Ali i dalje me je za- nimala intimna istorija. Dobro, historijske činjenice su tu (iako ih sukobljene strane različito tretiraju), ali šta se tebi događalo? A tebi? Kako si ti to tada vidio/vidjela, sa pet, deset ili trinaest godina? Znala sam da ću spajanjem ljudi iz Sarajeva, Beograda i Prištine i bavljenjem njihovim biografijama

nužno dobiti politički kontekst. Htjela sam da on bude prisutan kroz predstavu baš onoliko koliko je obilježio živote osmoro djece ili adolescenata u to vrijeme. Iz njihove vizure, u tadašnjem trenutku, bez kome- ntara iz današnjice. Tih dvadeset godina su većina života ili cijeli život za autorski tim. Ostavile su nepovratne posljedice i ne- brojene ožiljke. Ali je to istovremeno naš život, jedina stvarnost koju smo odrastajući poznavali. I ti individualni doživljaji, pogled na svijet djece koja odrastaju u ekstremnim okolnostima, to je ono što me zanima.

KONCERT: Crnogorski simfonijski orkestar pod vođstvom Bojana Sudića

Čajkovski i violina Mihaila Počekina

Podgorica - Maestro **Bojan Sudić** je sinoć, drugi put od osnivanja, vodio Crnogorski simfonijski orkestar na Velikoj sceni Crnogorskog narodnog pozorišta.

Bojan Sudić je trenutno najis- taknutiji srpski dirigent, čije ime znači repertoar i interpretaciju vri- jednu slušanja.

Program sastavljen od dva vr- hunska imena romantizma, **Johanesa Bramsa i Pjotra Iljiča Čajkovskog** predstavio je u prvom dijelu večeri mladog ruskog violinistu **Mihaila Počekina** koji je svirao Bramsov violinski koncert u D-duru op.77.

Laureat brojnih takmičenja dva- desetjednogodišnji Počekin je svi- ranjem Bramsa potvrdio sve svoje kvalitete u djelu namijenjenom vr- hunskim violinistima, kojima teh- nička superiornost samo podržava visoke domete Bramsove estetike. Svirajući na violini koju pravi nje-

gov otac **Jurij**, Počekin je definitivno osvojio podgoričku publiku, uz si- gurnost, koju je uz ostale muzičare, solisti ulivao i Sudić.

Istu je, pak, i sigurnost i dirigentsko iskustvo i silinu i memoriju pokazao Sudić u nastavku programa, kada je nakon pauze u blistavom štimungu duvača (ot)počeo Andante sostenuto i Četvrta simfonija velikog ruskog sim- foničara i okrenutog zapadu koji je sa posebnim darom i uklapao ruske melodije u svoja djela.

Sve je u toj simfoniji puno fatuma i težine i ljepote i emocije, kao re- miniscencije osjećanja, kao nagov- ještaji patetičnih stranica i tra- gičnih završetaka.

Mnogi će, s pravom solo **Jarine Denisenko** doživjeti kao zvuk oboe u njenom pravom izdanju i koloritu... baš kao i zvuk samog orkestra pod vođstvom Sudića.

J.N.



Sigurnost i ljepota: Sa sinoćnjeg koncerta u CNP-u

Foto: Duško Miljanić